

Kraak en Klaver

De trainer schoot de bal mijlenhoog de lucht in. Wat onwennig keek ik in 1962 op het immense trainingsveld van de toenmalige eredivisieclub Blauwwit in Amsterdam het stipje na. Ik kende er niemand. De meeste jongens van de Spartaschool uit Zuid gingen naar AFC of Swift.

“Jij doet maar een proefwedstrijd bij Blauwwit”, zei mijn moeder. Wij woonden vlak bij het Olympisch stadion. Vanuit het zolderkamertje van mijn broer kon ik een groot deel van de bijvelden zien. Dat ik op de fiets naar het Olympiaplein of Buitenveldert zou gaan, was voor haar onaanvaardbaar. Te ver, te gevaarlijk. “En wij praten zo niet.”

“De Roo, Klaver, Mienstra, jullie zijn aangenomen. Jullie komen in de welpen 2”, sprak de wat oudere voorzitter van de selectiecommissie van Blauwwit. “Van Wissen, jij speelt in Aristos? Daar blijf je nog een jaartje spelen. Warnas en Declercq? Jullie komen volgend jaar nog een proefwedstrijdje spelen.”

In opperste verbazing keek ik rond. Een keer had ik finaal over de bal heen gemaaid. Hulpeloos zocht ik toen m'n moeder. Maar ze keek de andere kant op. Dat wordt fietsen naar Swift, zal ze wel gedacht hebben.

“Ik ben aangenomen”, zei ik in de kantine. Mijn vader pakte terstond z'n portemonnee. “Hier, koop maar wat”, zei hij. Verderop stond Van Wissen in tranen. Dat een jongen die zo goed kon voetballen, ook kon huilen.

Het stipje werd groter en de trainer ving de bal met 1 hand op. “Wie 'm kopt krijgt een kwartje”, riep de trainer. En weer veranderde de bal in een stipje. Ik keek wel uit. Maar Klaver ging steevast onder de bal staan. Omdat het leer nat was, kneep ik bij de bons op het welpenhoofd m'n ogen stijf dicht. Ik zag de lichtflitsen die Klaver ook moest zien. Hij timede verkeerd. De bal stuiterde dof op z'n fontanel. Het bloed spoot uit z'n neus. Maar hij had het kwartje.

Bij de volgende training incasseerde hij weer steevast meerdere kwartjes.

“Weet u hoe ze de trainer noemen?”, vroeg ik een keer aan m'n vader tijdens het avondeten. “Meneer Kraak.” En ik vertelde van de kopballen. Kraak was voormalig keeper van het Nederlands elftal.

“Ja, ja”, zei mijn vader, “Piet Kraak dus.”

“Als jij dat koppen maar uit je hoofd laat”, zei mijn moeder.

Twee jaar later verhuisde ik naar AFC. De toelating tot het Amsterdams Lyceum gaf de doorslag. Iedereen van die school zat op AFC.

“Koppen die bal”, schreeuwde trainer Gé van Dijk, toen ik in de C1 van AFC mocht meespelen. Ik kneep m'n ogen dicht en trok m'n schouders in. “Niet zo bang”, klonk het van de zijlijn.

“En jij komt van Blauwwit?”, vroeg de trainer in de rust ongelovig. Blauwwit gold als een van de sterkste verenigingen van Amsterdam. Ik knikte.

“Dan heb jij training gehad van international Piet Kraak”, stelde Van Dijk vast. “Als er eentje zijn jongens leerde niet bang te zijn voor de bal, dan was hij het wel”, keek Van Dijk me kleinerend aan.

Ik dacht aan Klaver. En weer voelde ik de doffe bons boven op zijn welpenhoofd.

Ik zag Klaver voor het laatst bij het toelatingsexamen voor het Amsterdams Lyceum.
“Ik snapte der geen zak van”, zei hij.